

De tuinavonturen
van
Gijsbert

Daniela Drescher

De tuinavonturen
van
Gijsbert

 Christofoor
uitgeverij

Uit de dakgoot, in de ton

Het regende.

Het goot.

De regen kwam met bakken uit de hemel, het was een gekletter van jewelste. Het regenwater gutste van de dakgoot naar beneden, de regenton in. Al snel spetterde het over de rand heen.

Die regenton was niet altijd een regenton geweest. De eikenhouten ton had jarenlang dienst gedaan als wijnvat in een oude wijnkelder. Je kon nog steeds zien dat het hout aan de binnenkant een beetje paars was.

Het was op deze dag, in dit hondenweer, dat kabouter Gijsbert vanaf de dakgoot door de regenpijp in onze regenton belandde.

Toen de regenbui voorbij was, ontdekte Gijsbert dat tijdens zijn val zijn fluit doormidden was gebroken. En ja, wat is deze kabouter zonder fluit? Dat is als een zeilschip zonder wind, een verjaardag zonder ballonnen of een vallende ster zonder geluk.

‘Mijn fluit’, snikte Gijsbert, ‘mijn prachtige fluit!’

Wat een pech!

Terwijl hij huilend over de rand van de regenton hing, streek er een roodstaartje naast hem neer dat vrolijk heen en weer begon te trippelen. Maar hoezeer het vogeltje ook zijn best deed, het lukte hem niet Gijsbert op te vrolijken.

‘Mijn fluit is helemaal kapot’, snikte hij nog harder. Dikke tranen rolden over zijn wangen, rechtstreeks de regenton in.

Alle tuinbewoners kwamen uit hun holletjes tevoorschijn om te zien wie er zo hard aan het huilen was.

‘Woe-oe-oe, mijn mooie fluit.’

‘Zeg, hou eens op met je gesnik!’

Gijsbert hield meteen op met huilen en keek rond om te zien wie dat zei.

‘Zo, dat is beter’, bromde de oude kabouter die onder de vlierbessenstruik naast de regenton woont.

‘Luister’, zei hij vlug toen hij zag dat Gijsbert op het punt stond opnieuw in tranen uit te barsten. ‘Ik kan toevallig heel goed fluiten maken en als je belooft nu op te houden met dat vreselijke gehuil dan maak ik een spik-splinternieuwe fluit voor jou.’

Gijsbert snifte nog een laatste keer.

‘Afgesproken?’ vroeg de vlierkabouter.

Gijsbert knikte van ja.

‘Goed’, zei de oude kabouter, ‘kom maar mee.’

Gijsbert klom uit de regenton en volgde de kabouter naar zijn huisje onder de vlierbessenstruik.

De oude kabouter sneed een takje af van de vlierstruik. Met zijn mes holde hij dat voorzichtig uit en kerfde er een paar gaatjes in, precies op de goede plek.

Gijsbert keek vol bewondering toe.

Toen de fluit af was, gaf de oude kabouter hem aan Gijsbert.

‘Mijn fluit, mijn mooie nieuwe fluit!’ riep hij dolblij uit en rende ermee weg.

Net op tijd schoot hem te binnen dat hij iets belangrijks was vergeten en holde terug. ‘Heel hartelijk bedankt’, zei hij tegen de oude kabouter en snelde als een haas terug naar zijn regenton.

Hij klom omhoog en, liggend op zijn rug in het water, probeerde hij zijn nieuwe fluit uit. Hij speelde een vrolijk deuntje, en als ik me niet vergis zag ik de oude vlierbessenkabouter met een glimlach op zijn gezicht voor zijn huisje staan. Hij waagde zelfs een dansje.

Later hoorde ik dat de oude brompot dat al in geen jaren
meer had gedaan.

Het hongerige roodborstje

Tussen de bladeren door danste het zonlicht op de appelbloesems. In de tuin koerde een houtduif zachtjes zijn middaglied. Gijsbert zat op de rand van zijn regenton en bedacht het volgende gedicht:

De wereld is vol bloemenpracht,
maanlicht schijnt in donkere nacht,
de rozen ruiken naar wilde honing,
mieren brengen blaadjes naar hun woning,
in de bloesems zoemen de bijen,
zij oogsten zoete lekkernijen,
vogels zoeken naar vliegen en zaadjes,
rupsen kruipen over de malsgroene blaadjes,
ik neem nog maar een flinke homp brood,
ja, mijn geluk voelt o zo groot!

Toen begon zijn maag te rommelen. Na zijn ontbijt had hij niets meer gegeten.

‘Heb jij ook zo’n honger?’ vroeg hij het roodborstje dat al een tijdje naar zijn dichtkunst zat te luisteren.

‘Nou en of’, kwetterde het vogeltje. ‘Maar ik ben gisteren gewond geraakt aan mijn vleugel toen de kat mij ach-

terna zat.' Het roodborstje probeerde een paar keer met zijn vleugel te flapperen.

'Ik kan niet eens een mug vangen, zo langzaam ben ik.'

'Dat is niet zo best!' zei Gijsbert, terwijl hij van de regenton naar beneden roetsjte.

'Geen zorgen, ik ga wel even op muggenjacht!'

Hij pakte het schepnet dat tegen de muur van het huis stond en ging aan de slag. Boven zijn hoofd zwaaide hij het net van links naar rechts, want daar hoorde hij muggen zoemen.

Wild rondmaaiend met het schepnet klom hij bovenop een bloempot, en daarna op de gieter, struikelde over een schop, maakte een buiteling door de lucht en botste tegen een oude emmer.

'Kijk uit wat je doet', waarschuwde de oude Johannes die lachend samen met een paapje naar het hele gebeuren stond te kijken.

Maar helaas: Gijsbert rolde nog verder en belandde in een bak vol met mest.

‘Lieve hemel!’ miauwde de kat, die net voor de schuur lag te soezen in de zon. ‘Wat ben jij aan ‘t doen?’

Gijsbert schrok, want het was dezelfde kater die het roodborstje achterna-gezet had.

Weer maakte zijn maag een luid knorrend geluid.

‘Nou’, snorde de kat. ‘Hier heeft iemand duidelijk honger! Je mag wel een slokje van mijn melk.’

Met zijn poot schoof hij de kom met heerlijk zoete, romige melk onder Gijsberts neus.

Dat liet Gijsbert zich geen twee keer zeggen.

Hmm, dat was genieten!

Maar opeens moest hij aan het roodborstje denken. Hij raapte al zijn moed bij elkaar en zei: ‘Een vriend van mij heeft ook honger. Heb je misschien nog iets eetbaars voor hem over?’

‘Kijk maar eens in de schuur’, raadde de kat hem aan. ‘Daar vind je vast wel iets te eten.’

Hij likte zijn poot schoon, wreef zich over zijn oren en liep weg.

Gijsbert hoefde niet lang te zoeken. Hij vond een aangebroken zak vogelvoer. Met zijn beide jaszakken volgepropt rende hij zo snel hij kon de tuin door, terug naar het roodborstje.

14

‘Moet je kijken wat ik voor je heb!’ riep hij en maakte zijn zakken leeg.

Het roodborstje keek met grote kraalogen naar al het

lekkers dat tevoorschijn kwam. Hij at zijn buikje vol.
Daar knapte hij van op en hij had nu ook minder last
van zijn lamme vleugel.

Hij bedankte de regentonkabouter
en vloog weg.

Gijsbert keek hem na en maakte
een gedichtje:

Het roodborstje is weer opgeknapt
en helemaal blij
hoog tijd dat ik me weer schoon was,
wat denk jij?

Hij nam een uitgebreid bad in de regenton. Daarna
speelde hij nog een hele tijd op zijn fluit, tot hij in de
schemering de eerste vleermuizen heen en weer zag
fladderen, op jacht naar muggen.

